

ΜΠΕΡΝΑΡΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Μπέρναρντ Κόρνγουελ

Αγγλία, 878 μ.Χ. Η Δυτική Σαξονία βρίσκεται στα χέρια των Σαξόνων. Ο Άλφρεντ δεν αναγνωρίζει τον σημαντικό ρόλο που έχει παίξει ο Ούτρεντ στη νίκη κατά των Βίκινγκς, οπότε έτσι ο ήρωας και αφηγητής μας, αηδιασμένος από την αγνωμοσύνη του βασιλιά, τον εγκαταλείπει και επιστρέφει στη Νορθουμβρία όπου θα προσπαθήσει να πάρει πίσω το οικογενειακό του κάστρο του Μπέμπανμπεργκ.

Φτάνοντας στο βορρά, ο Ούτρεντ διαπιστώνει ότι το πρώην δανοκρατούμενο Έοφερουικ έχει κατακτηθεί από τους Σάξονες. Στη συνέχεια συναντά τον Σβεν τον Μονόφθαλμο, τον παλιό του εχθρό και γιο του Κιάρταν, αλλά μεταμφιέζεται ώστε ο Σβεν να μην τον αναγνωρίσει. Επίσης γνωρίζει τον Γκούθρεντ, ένα γοιτευτικό νέο Δανό που αυτοαποκαλείται βασιλιάς, και την αδερφή του οποίου, ονόματι Γκίζελα, ο Ούτρεντ ερωτεύεται παράφορα.

Στη συνέχεια ο Ούτρεντ γίνεται πολέμαρχος του Γκούθρεντ, του διδάσκει στρατιωτική άμυνα, όμως εκείνος τον προδίδει, στέλνοντάς τον σκλάβο σε ένα εμπορικό πλοίο για δύο χρόνια. Τελικά σώζεται με την παρέμβαση του βασιλιά Άλφρεντ, και με τους φίλους του, Ράγκναρ και Στέαπα, επιστρέφουν στη Νορθουμβρία, όπου παίρνουν εκδίκηση από τον εχθρό τους, Κιάρταν τον Αδυσώπητο.

Αυτός ο τόμος της σειράς «Σαξονικά Χρονικά» κλείνει με τη μάχη του Ούτρεντ εναντίον του Ίβαρ Ίβαρσον και με την επιστροφή του στο Ουέσεξ, ώστε να συνεχίσει να υπηρετεί τον Άλφρεντ. Οι μάχες είναι καταγιστικές, η αιματοχυσία δεν έχει τέλος, ενώ οι διαπροσωπικές σχέσεις μεταξύ των χαρακτήρων είναι εξαιρετικές. Ο Κόρνγουελ και σε αυτό το βιβλίο αναπαριστά με ανάγλυφο τρόπο την κοινωνική ζωή και τις πολεμικές αναμετρήσεις στη Βρετανία του Μεσαίωνα.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE LORDS OF THE NORTH
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2006

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι άρχοντες του βορρά**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Bernard Cornwell

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Νίκος Γ. Παπαδάκης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δημοσθένης Κερασίδης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Bernard Cornwell, 2005

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2009

ISBN 978-960-453-652-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, παραμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΚΟΡΝΓΟΥΕΛ

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Νίκος Γ. Παπαδάκης

Το Γ' βιβλίο της Σειράς «Σαξονικά Χρονικά»
ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ
είναι αφιερωμένο στον λογοτεχνικό πράκτορα
Ed Breslin

... Com on wanre niht scripan sceadugenga

... Γλιστρώντας μέσα στις νύχτας το σκοτάδι ήρθε ο σκιοβάτης.

Από το Beowulf
[αρχαίο αγγλικό επικό ποίημα]

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σημείωμα του Μεταφραστή

13

Πρώτο Μέρος

Ο ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

23

Δεύτερο Μέρος

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΠΛΟΙΟ

203

Τρίτο Μέρος

ΕΓΩ, Ο ΣΚΙΟΒΑΤΗΣ

325

Ιστορικό Σημείωμα

455

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

Στις εισαγωγικές σελίδες του πρωτοτύπου ο συγγραφέας αναφέρει: «Η ορθογραφία των τοπωνυμίων στην Αγγλία της αγγλοσαξονικής περιόδου ήταν μια ακανθώδης υπόθεση. Όχι μόνο δημιουργούνταν συνεχώς διχογνωμίες επί της προφοράς των ονομάτων, αλλά ούτε καν υπήρξε ποτέ συμφωνία επί ενός βασικού τρόπου γραφής τους». Στη συνέχεια παραθέτει κάποια παραδείγματα για να το τεκμηριώσει. Συνεχίζει λέγοντας ότι «αναμφίβολα κάποιοι αναγνώστες θα προτιμούσαν διαφορετικές εκδοχές των τοπωνυμίων που παραθέτω παρακάτω, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις χρησιμοποίησα την ορθογραφία που παρατίθεται στο *Oxford Dictionary of English Place-Names* για τα πλησιέστερα στη βασιλεία του Αλφρέδου έτη, δηλαδή για το διάστημα 871-899 μ.Χ.», απεύδοντας να προσθέσει, πάλι με παραδείγματα, ότι «ούτε αυτή η λύση είναι απαλλαγμένη σφαλμάτων» και ότι «για διάφορους λόγους δεν μπόρεσα ούτε εγώ να εφαρμόσω ένα άρτιο σύστημα». Καταλήγει με την εξής επισήμανση: «Αναπόφευκτα λοιπόν υπάρχουν αρκετές ιστορικές και γλωσσολογικές αντιφάσεις στην επιλογή της ορθογραφίας των τοπωνυμίων που παρατίθενται στον παρακάτω πίνακα».

Για την απόδοση των τοπωνυμίων, καθώς και των κυρίων ονομάτων σε όλους τους τόμους της σειράς «Σαξονικά Χρονικά», επιδίωξα μια φωνητικού τύπου μεταγραφή, έστω και με τη φωνητικώς περιορισμένη βοήθεια του ελληνικού αλφάβητου, ώστε να αποδίδεται όσο το δυνατόν πιο πιστά η αυθεντική προφορά του καθενός από αυτά στην

καθομιλουμένη της εποχής του Αλφρέδου. Φρόντισα να υπάρξει τόσο μια ιστορική συνέπεια, όσο και μια γλωσσογεωγραφική διάκριση στην απόδοση των τοπωνυμίων και των ονομάτων, γι' αυτό και μελέτησα τους κανόνες προφοράς και τονισμού των αρχαίων γλωσσών των Βρετανικών Νήσων, από τη γλώσσα των Αγγλοσαξόνων και εκείνες των διαφόρων κελτικών φύλων, έως και στοιχεία των σκανδιναβικών γλωσσών που αφορούν τοπωνύμια τα οποία δημιουργήθηκαν μετά την εισβολή των Βίκινγκς. Αναφορικά με τον τονισμό, ο ελληνικός τονικός κανόνας, σύμφωνα με τον οποίο μια λέξη μπορεί να τονιστεί μόνο σε μία από τις τρεις τελευταίες συλλαβές, δεν εφαρμόζεται στη μεταγραφή των μη εξελληνισμένων τοπωνυμίων και ονομάτων, συνεπώς τονίζονται και προηγούμενες συλλαβές· όταν τονίζονται έτσι στην ξένη γλώσσα τα μεταγραφόμενα ονόματα που συνήθως είναι σύνθετες λέξεις, ο αναγνώστης αποκομίζει μια καλύτερη αίσθηση των δύο ή και περισσότερων συνθετικών διαβάζοντας, π.χ., το όνομα της κωμόπολης «Ντορνούρασεστερ» (το «κάστρο» του «Ντορνούρα»), το χριστιανικό όνομα της Νορθουμβρίας «Χάλιβεροφολκλαντ» («-folkland» = «Χώρα του Λαού...», «Haliwer» = «...του αγίου Ανδρός» στην αγγλοσαξονική), το συλλογικό όνομα των όντων της νύχτας «σεαντουγκένγκαν» («sceadugengan» στην αγγλοσαξονική, το οποίο σημειωτέον αντιστοιχεί στους όρους από τα σύγχρονα αγγλικά και γερμανικά «shadow-G nǝʝ [δική μου νόθη σύνθεση], όπου χρειάζεται το αποδίδω ως «σκιοβάτες»), ή ακόμα και το ολιγοσύλλαβο «Φιφχάντεν» (το εξηγώ με υποσημείωση στην αρχή της αφήγησης του Ούτρεντ). Ο εκλατινισμένος ρουνικός χαρακτήρας «Z» ή «ash», που απαντά σε κάποια τοπωνύμια και επίσης ως το πρώτο γράμμα πολλών υπαρκτών ιστορικών προσώπων (συμπεριλαμβανομένου του βασιλιά Άλφρεντ, που όμως στο πρωτότυπο κείμενο δε δίνεται ως Zlfred αλλά ως Alfred, γραφή με την οποία είναι περισσότερο εξοικειωμένοι οι σύγχρονοι αγγλόφωνοι), μεταγράφεται κατά περίπτωση ως «a», «e» ή «éa»· τα μεν σχετικά τοπωνύμια του πρωτοτύπου υπάρχουν στον παρακάτω πίνακα και στους αντίστοιχους πίνακες όλων των τόμων, όμως τα πρόσωπα δεν είναι εντοπίσιμα στο μεταφρασμένο κείμενο, γι' αυτό και τα θέτω εδώ υπόψη

του ιστορικού ερευνητή και κάθε ενδιαφερόμενου: Zlfric (Άλφρικ), Zlla (Άλα), Zlswith (Έλζγουιθ), Zthelflaed (Έθελφλεντ), Zthelfrith (Έθελφριθ), Zthelred (Έθελρεντ), Zthelstan (Έθελσταν), Zthelwold (Έθελουολντ), Zthelwulf (Έθελγουλφ). Όπου υπάρχουν εξαγγλισμένα ονόματα, όπως στην περίπτωση της Σκοτσέζας «Ethne», που κανονικά θα γραφόταν «Eithne» και θα προφερόταν «Ένια» βάσει των κανόνων της γαελικής, τηρώ πιστά τους εξαγγλισμένους τύπους τους οποίους δίνει ο συγγραφέας, μεταγράφοντας όμως εν προκειμένω «Έθνε» και όχι «Έθνι», όπως προφέρεται το όνομα στη σύγχρονη αγγλική. Οι εξελληνισμένοι τύποι που χρησιμοποιώ είναι αυτοί της «Βρετανίας», της «Αγγλίας» και των βασιλείων της, δηλαδή τα ονόματα «Σκοτία», «Νορθουμβρία», «Ουαλία», «Μερκία», «Ανατολική Αγγλία»,* «Κορνούαλη» και «Δυτική Σαξονία» (το τελευταίο ωστόσο μόνο σε επίσημα συμφραζόμενα: συνήθως αναφέρεται ως «Ουέσεξ»), καθώς και τα «Βερνικία»,** «Λονδίνιο», «Τάμεσης», «Πέννινα»,*** «Τείχος του Αδριανού», «Βόρεια Θάλασσα», «Ιρλαν-

---

* Σημειωτέον ότι το βασίλειο ονομαζόταν «East Anglia» και όχι «East England», καθότι ιδρύθηκε από τους Γερμανούς μετανάστες Angeln γύρω στο 525 [η Μερκία και η Νορθουμβρία ιδρύθηκαν από τον ίδιο λαό μαζί με τους επίσης Γερμανούς Sachsen (Σάξονες) γύρω στο 500 και στις αρχές του εβδόμου αιώνα αντίστοιχα], πολύ πριν δημιουργηθεί ο όρος «Ανγκλολάνδια», δηλαδή «Zngle land» ή «Znglaland», όπως ονομαζόταν στην αρχή.

** Η Bernicia ήταν ένα παλαιό βασίλειο των Αγγλοσαξόνων που κάποτε, σχεδόν τρεις αιώνες πριν από την εποχή του Αλφρέδου, καταλάμβανε τα εδάφη μεταξύ των ποταμών Τάιν και Φορθ στη βόρεια Αγγλία. Είχε ιδρυθεί από το βασιλέα Ida (Ίντα) γύρω στα μέσα του έκτου αιώνα, και κατά τις αρχές του εβδόμου είχε συνενωθεί με το νοτιώς αυτής ευρισκόμενο βασίλειο της Deira (Ντέιρα), συνένωση από την οποία είχε δημιουργηθεί το ισχυρό βασίλειο της Νορθουμβρίας. Στον παρόντα τόμο ο Κόρνγουελ παρουσιάζει τον φιλόδοξο Άλφρικ, θείο και σφετεριστή του τίτλου του Ούτρεντ, να επαναφέρει αυτό το όνομα ανακηρύσσοντας εαυτόν «άρχοντα της Βερνικίας».

*** Τα Pennines –καμία σχέση με τα ιταλικά Appennino, όμως ο συνειρμός μάς εξυπηρετεί ιδανικά, αφού ο μεταγραμμένος τύπος «Πέναϊνζ» δε θα παρέπεμπε τόσο άμεσα σε γεωγραφικά χαρακτηριστικά– είναι η μοναδική

δία», «Θάλασσα της Ιρλανδίας», «Δανία», «Γιουτλάνδη»,* «Φραγκία»,** «Φριζία»*** και «Θούλη»****.

Όσον αφορά την πολιτικογεωγραφική αντιστοιχία με τη σύγχρονη εποχή και τις εθνολογικές προεκτάσεις αυτής της αντιστοιχίας, σημειωτέον ότι το μεγαλύτερο νησί του αρχιπελάγους των Βρετανικών Νήσων, η νήσος την οποία σήμερα ονομάζουμε «Μεγάλη Βρετανία», περιλαμβάνει τη Σκωτία στο βορρά, την Ουαλία στα κεντροδυτικά και όλο το υπόλοιπο κομμάτι του μεγάλου νησιού είναι η Αγγλία, η οποία διοικητικά χωρίζεται σε κομητείες. Κατά το μεγαλύτερο μέρος του ενάτου αιώνα δεν υπάρχει ούτε ενιαία Αγγλία ούτε κομητείες αλλά επαρχίες στο καθένα από τα προαναφερθέντα ανεξάρτητα βασίλεια. Οι υπήκοοι όλων των βασιλείων, όσο περήφανος κι αν είναι ο καθένας ως Δυτικοσάξονας, Μερκιανός ή Ανατολικοάγγλος, έχουν στο σύνολό τους μια κοινή εθνική συνείδηση: γνωρίζουν ότι είναι απόγονοι των Άγγλων και των Σαξόνων, των γερμανικών φύ-

---

οροσειρά της Μεγάλης Βρετανίας. Διασχίζει τη βόρεια Αγγλία έως και τη νότια Σκωτία.

* Η χερσόνησος Jutland είναι το μη νησιωτικό μέρος της Δανίας που ως πολιτικογεωγραφικός όρος περιλαμβάνει έως σήμερα εδάφη της Γερμανίας (το βόρειο τμήμα του κρατιδίου Schleswig-Holstein), καθώς Γιούτοι, Δανοί, Άγγλοι και Σάξονες ήταν όλοι φύλα γερμανικά, οι δε Γιούτοι κατά τον πέμπτο αιώνα (εχθροί των Δανών εκείνη την εποχή) είχαν κατακτήσει τη Βρετανία μαζί με τους Άγγλους και τους Σάξονες.

** Το «Frankia» ήταν η κοινή ονομασία της Καρολίγγειας Αυτοκρατορίας, του βασιλείου του επίσης γερμανικού φύλου των Franken (Φράγκων), στη μέγιστη επέκτασή τους με αυτοκράτορα τον Κάρολο τον Μέγα, γνωστό και ως Καρλομάγνο. Η αυτοκρατορία αυτή στις αρχές του ενάτου αιώνα περιλάμβανε όλη τη Δυτική Ευρώπη, εκτός από την Αγγλία και τη μουσουλμανική Ισπανία.

*** Η Frisia αποτελούσε τμήμα της Καρολίγγειας Αυτοκρατορίας, της λεγόμενης Φραγκίας, και περιλάμβανε τα εδάφη που σήμερα αντιστοιχούν στα παράλια της Ολλανδίας και της δυτικής Γερμανίας.

**** Για το πού βρισκόταν η αρχαία Θούλη («Thule») έχουν διατυπωθεί διάφορες θεωρίες, όμως στα «Σαξονικά Χρονικά» χρησιμοποιείται ως αντιστοιχούσα στο σύγχρονο νησιωτικό κράτος της Ισλανδίας.

λων που έχουν κατακτήσει τη Βρετανία πριν από τρεις έως τέσσερις αιώνες, έχοντας εκτοπίσει ξανά τους απογόνους των αρχαίων Βρετανών και των Κελτών στα εδάφη της Ιρλανδίας, της Ουαλίας και της Κορνουάλης, όσους δηλαδή είχαν παραμείνει σχετικώς ανέγγιχτοι από τους προηγηθέντες Ρωμαίους. Όλοι αυτοί οι απόγονοι των Γερμανών εισβολέων και αποίκων, ειδικά όταν ασχολούνται με ευρύτερα ζητήματα που υπερβαίνουν την περιορισμένη εθνική τους ταυτότητα, αυτοπροσδιορίζονται συλλογικά ως Άγγλοι ή Σάξονες, καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλο, καθώς και την περιοχή καταγωγής τους επειδή όλοι μιλούν την αγγλοσαξονική με διαφορετικές προφορές, και είναι αυτή ακριβώς η κοινή συνείδηση που τους χαρακτηρίζει σε αντίθεση με τους Δανούς εισβολείς. Ωστόσο και οι Δανοί, οι νοτιότεροι των Σκανδιναβών Βορείων, δεν είναι παρά ακόμα ένα γερμανικό φύλο. Στους *Αρχοντες του Βορρά* παρακολουθούμε πώς Αγγλοσαξόνες και Δανοί, μέσα από πολλές αιματηρές συγκρούσεις, αρχίζουν να αναπτύσσουν μια κοινή γλώσσα και να συνεννοούνται, να αγωνίζονται για κοινούς σκοπούς και να δημιουργούν το κοινωνικοπολιτικό υπόβαθρο για την υλοποίηση της ιδέας της ενωμένης Αγγλίας. Τα γεγονότα αυτής της περιόδου διαδραματίζουν καταλυτικό ρόλο στη διαμόρφωση του αγγλοσαξονικού πολιτισμού, οπότε η σειρά «Σαξονικά Χρονικά» (πολλοί την ονομάζουν και «Σειρά του Αλφρέδου» γι' αυτόν ακριβώς το λόγο) δείχνει πόσο καθοριστική υπήρξε προς αυτή την κατεύθυνση η συμβολή του Άλφρεντ,* ενός εκ των ενδοξότερων Αγγλοσαξόνων ηγεμόνων (849-899) και του μοναδικού μονάρχη της Αγγλίας στον οποίο η ιστορία απένειμε τον τίτλο «Ο Μέγας», αφού κατά τη δική του βασιλεία έληξε ο πόλεμος εναντίον

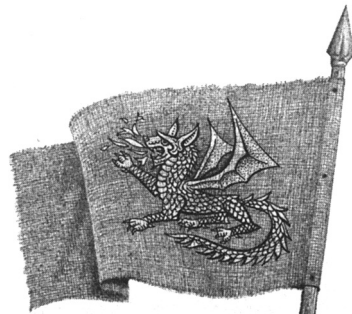
* Όσον αφορά τη γραφή του ονόματός του στο μεταφρασμένο κείμενο, χρησιμοποιώ τον μεταγραμμένο τύπο «Άλφρεντ» και όχι τον εξελληνισμένο «Αλφρέδος», αφού δεν πρόκειται για κάποιο εγχειρίδιο ιστορίας, αλλά για ένα μυθιστόρημα, έστω και ιστορικό, και θα ήταν άστοχο να διαχωρίσουμε υφολογικά το όνομά του από τα ονόματα των υπόλοιπων πρωταγωνιστών με τους οποίους τον βλέπουμε να αλληλεπιδρά, εξίσου άστοχο μυθιστορηματικώς με το να εξελληνιζόταν ο κεντρικός ήρωας ως «Ουτρέδος».

των Δανών και χάρη στη δική του στρατηγική, πολιτική και νομική ευφυΐα δημιουργήθηκε το πρώτο έθνος-κράτος του δυτικού κόσμου: η Αγγλία.

Στην πρώτη στήλη με τίτλο ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ παρατίθενται τα τοπωνύμια όπως τα χρησιμοποιεί ο συγγραφέας βάσει της κυρίαρχης ορθογραφίας κατά την περίοδο της βασιλείας του Αλφρέδου (σύμφωνα με το προαναφερθέν λεξικό στην πρώτη παράγραφο του παρόντος σημειώματος). Στη μεσαία στήλη του παρακάτω πίνακα με τίτλο ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΕΝΟΙ ΤΥΠΟΙ ο αναγνώστης θα βρει με ελληνική αλφαβητική σειρά τους τύπους των τοπωνυμίων που χρησιμοποιούνται με συνέπεια σε ολόκληρο τον τόμο μαζί με τα άρθρα τους και άλλους πολιτικογεωγραφικούς προσδιορισμούς. Ενώ η τρίτη στήλη με τίτλο ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΕΣ ΤΟΠΩΝ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ (περιλαμβάνονται και τόποι εκτός Μεγάλης Βρετανίας) είναι ουσιώδης για τον καταποτισμό του αναγνώστη και του ειδικού μελετητή, οι οποίοι θα ήθελαν να αναρρέξουν σε κάποιους σύγχρονους χάρτες, όχι μόνο χάριν της κατανόησης της πλοκής, αλλά και για λόγους εγκλιματισμού στα τοπία που με τόση γλαφυρότητα ζωντανεύει ο συγγραφέας. Πρόκειται, εξάλλου, για ιστορικούς τόπους των οποίων το πολιτισμικό συνεχές παραμένει εν πολλοίς αδιάσπαστο και συναρπαστικό.

ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΕΣ
 ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΤΥΠΟΙ ΤΟΠΩΝ
 ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ
 ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Alclyt	Αλκλιτ, το	Bishop Auckland, κομητεία Durham
Gyruum	Γκίρουμ, το	Jarrow, κομητεία Durham
Gleawecestre	Γκλίγουεστερ, το	Gloucester, κομητεία Gloucestershire
Heagost ealders	Έαγκοστεαλντες, το	Hexham, κομητεία Northumberland
Exanceaster	Έγκζανστερ, το	Exeter, κομητεία Devon ή Devonshire
Æthelin gæg	Έθλινγκεγκ, οι βάλτοι του, και το ομώνυμο νησί	Athelney, κομητεία Somerset
Hedene	Έντενε, ο ποταμός	Ποταμός Eden, κομητεία Cumbria

Eoferwic	Έοφερουικ, το	York (στα δανέζικα Jorvic· προφέρεται Γιόρβικ)
Thornsæta	Θόρνσατα, η επαρχία του	Κομητεία Dorset ή Dorsetshire
Thresk	Θρεσκ, το	Thirsk, περιοχή Yorkshire (κομητεία έως το 1074, όταν χωρίστηκε σε 5 νέες κομητείες)
Cuncaester	Κάνκαστερ, το	Chester-le-Street, κομητεία Durham
Cair Liguallid	Κέαρ Λίγκουαλιντ, το	Carlisle, κομητεία Cumbria
Kenet	Κένετ, ο ποταμός	Ποταμός Kennet
Cetreht	Κέτριτ, το	Catterick, περιοχή Yorkshire (κομητεία έως το 1974, όταν χωρίστηκε σε 5 νέες κομητείες)
Contwaraburg	Κοντουάραμπεργκ, το	Canterbury, κομητεία Kent
Cumbraland	Κούμπραλαντ, η επαρχία της	Κομητεία Cumbria
Lindisfarena	Λίντισφαρνα, το νησί	Νήσος Lindisfarne (ή Holy Island, κομητεία Northumberland)
Lundene	Λονδίνο, το	London
Baðum	Μπάδουμ, το	Bath, περιοχή Avon (κομητεία ως το 1996)
Bebbanburg	Μπέμπανμπεργκ, το	Κάστρο Bamburgh, κομητεία Northumberland
Berroescire	Μπέροκσια, η επαρχία του	Κομητεία Berkshire
Dunholm	Ντάνολμ, το	Durham, κομητεία Durham
Defnascir	Ντέφνασια, η επαρχία του	Κομητεία Devon ή Devonshire
Dyflin	Ντίουβλιν, το	Δουβλίνο, Ιρλανδία
Dornwaraceaster	Ντορνουάρασεστερ, το	Dorchester, κομητεία Dorset
Onhripum	Ονρίπουμ, το	Ripon, περιοχή Yorkshire (κομητεία έως το 1974, όταν χωρίστηκε σε 5 νέες κομητείες)

Wiire	Ουιάϊρ, ο ποταμός	Ποταμός Wear
Wiltun	Ουίλτον, το	Wilton, κομητεία Wiltshire
Wintanceaster	Ουίντανστερ, το	Winchester, κομητεία Hampshire
Pedredan	Πέντρενταν, ο ποταμός	Ποταμός Parrett
Readingum	Ρέντινγκαμ, το	Reading, κομητεία Berkshire
Hreapandume	Ρέπαντουν, το	Repton, κομητεία Derbyshire
Scirebu	Σιάμπερναν	Sherbone, κομητεία Dorset
Synningthwait	Σίνινγκθουεϊτ, το	Swininthaite, περιοχή Yorkshire (κομητεία έως το 1974, όταν χωρίστηκε σε 5 νέες κομητείες)
Cynuit	Σίνιουιτ, το	Cynuit Hillfort, κοντά στο Cannington, κομητεία Somerset
Cippanhamm	Σίπαναμ, το	Chippenham, κομητεία Wiltshire
Snotengaham	Σνότενγκέιαμ, το	Nottingham, κομητεία Nottinghamshire
Suth Seaxa	Σοθ Σέαξα, η επαρχία του	Περιοχή Sussex («Νότιο Σάξονες»), (ενιαία κομητεία έως το 1974, όταν χωρίστηκε στις κομητείες East Sussex και West Sussex)
Sumorsæte	Σόμερσατ, η επαρχία του	Κομητεία Somerset
Strath Clota	Στραθ Κλότα, το σκοτσέζικο βασίλειό του, δυτικά της Νορθουμβρίας	Strathclyde, περιοχή στη Δυτική Σκωτία
Tine	Τάιν, ο ποταμός	Ποταμός Tyne
Temes	Τάμεσης, ο ποταμός	Ποταμός Thames
Tuede	Τουίντ, ο ποταμός	Ποταμός Tweed
Fifhaden	Φιφχάντεν, το	Fyfield, κομητεία Wiltshire
Haithabu	Χάιθαμπου, το (στη νότια Δανία)	Hedeby, εμπορική πόλη στη νότια Δανία

Hamptonscir	Χάμτονσια, η επαρχία του	Κομητεία Hampshire
Horn	Χορν, το	Horn, κωμόπολη στο βορειοδυτικό άκρο της Ισλανδίας
Hocchale	Χοχάλε, το	Houghall, κομητεία Durham

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ο ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

© Bernard Cornwell, 2005

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

ΘΕΛΑ ΣΚΟΤΑΔΙ. Εκείνη την καλοκαιρινή νύχτα είχε ένα μισοφέγγαρο που συνεχώς ξεγλιστρούσε μέσα από τα σύννεφα και με εκνεύριζε. Ήθελα σκοτάδι.

Είχα κουβαλήσει δύο δερμάτινα σακιά στη χαμηλή λοφογραμμή που αποτελούσε το βόρειο όριο του υποστατικού μου. Το υποστατικό μου! Φιφχάντεν το έλεγαν το μίζερο αγρόκτημα με το οποίο με αντάμειψε ο μεγαλειότατος Άλφρεντ για τις υπηρεσίες που του είχα προσφέρει στο Έθαντον, πάνω στον μακρύ πράσινο λόφο όπου χάρη σ' εμένα κατάφερε να εξολοθρεύσει ένα ολόκληρο δανέζικο στράτευμα! Ήταν μια μάχη με τεράστια ασπιδοτείχη, στο τέλος της οποίας οι Δανοί είχαν ηττηθεί και το Ουέσεξ είχε σωθεί, οπότε ο Άλφρεντ ήταν και πάλι βασιλιάς, και τολμώ να πω ότι η δική μου συμμετοχή στην επίτευξη αυτής της νίκης ήταν καταλυτική, περισσότερο από τους άλλους άντρες. Η κοπέλα μου είχε σκοτωθεί, ο φίλος μου είχε σκοτωθεί, εγώ είχα δεχτεί ένα γερό χτύπημα με δόρυ στον δεξιό μου μηρό, και η ανταμοιβή μου ήταν το Φιφχάντεν.

Πέντε χάνιτζ. Αυτό σήμαινε το όνομά του, και αυτό ήταν το «Φιφχάντεν»: πέντε χάνιτζ γης!* Τόσο μικρή έκταση, ώστε δεν έφτανε

---

* Στην αρχαία αγγλική νομοθεσία μεταξύ εβδόμου και εντέκατου αιώνα, το hide [προφ. χάνιτ] (πληθ. hides [προφ. χάνιτζ], λέξη η οποία σημαίνει «οικογένεια») ήταν ένα μέτρο επιφανείας που αρχικά οριζόταν ως μια έκταση γης η οποία επαρκούσε για τη συντήρηση μιας οικογένειας ελεύθερων (δηλαδή διαχειρίζονταν οι ίδιοι τα μέσα για τη συντήρησή τους), αλλά σύντομα εξελίχθηκε σε ένα αυθαίρετο σύστημα αξιολόγησης εδαφών για φοροεισπρακτικούς λόγους και δεν αντιστοιχούσε σε μια σταθερή έκταση γης. (Σ.τ.Μ.)

καλά καλά για να θρέψει ούτε τις τέσσερις οικογένειες των δούλων που όργωναν το χώμα, κούρευαν τα πρόβατα και έστηναν τις παγίδες για τα ψάρια στον ποταμό Κένετ. Σε άλλους άντρες είχε δώσει απέραντες εκτάσεις, στην Εκκλησία είχε παραχωρήσει τα πιο πλούσια δάση και τα πιο εύφορα λιβάδια, και εγώ τι πήρα για το θρίαμβο που του χάρισα; Πέντε άθλια χάντζ. Τον σιχαινόμουν τον Άλφρεντ. Ήταν ένας μίξερ, θρησκόληπτος, σφιχτοχέρης βασιλιάς που με αντιμετώπιζε μονίμως με δυσπιστία επειδή δεν ήμουν χριστιανός, επειδή καταγόμουν από το βορρά και επειδή εγώ ήμουν αυτός που του είχε δώσει πίσω το βασίλειό του στο Έθαντον. Κι αυτός ως ανταμοιβή μου έδωσε το Φιφχάντεν. Ο μπάσταρδος...

Είχα κουβαλήσει λοιπόν τα δύο σακιά στη χαμηλή λοφογραμμή με τη βοσκημένη από τα πρόβατα βλάστηση και με τους διάσπαρτους γκριζωπούς ογκόλιθους που άστραφταν κατάλευκοι όταν τους έλουζε το φεγγαρόφωτο ανάμεσα από τα ραβδωτά σύννεφα. Κάθισα ανακούρκουδα δίπλα σε μια από αυτές τις γιγάντιες κοτρώνες, και η Χιλντ γονάτισε δίπλα μου.

Αυτή ήταν η κοπέλα μου εκείνη την εποχή. Παλιότερα είχε υπάρξει μοναχή στο Σίπαναμ, αλλά οι Δανοί την εκπόρνευσαν όταν κατέλαβαν την κομόπολη. Τώρα ήταν μαζί μου. Μερικές φορές την άκουγα να προσεύχεται και να κλαίει μέσα στη νύχτα, άκουγα τους λυγμούς της και τις θρηνητικές ικεσίες της και σκεφτόμουν ότι τελικά θα επέστρεφε πάλι στο θεό της, αλλά προς το παρόν το καταφύγιό της ήμουν εγώ. «Τι περιμένουμε;» με ρώτησε.

Άγγιξα τα χείλη μου με το δάχτυλό μου για να της δείξω να σωπάσει. Με κοίταζε με προσήλωση. Είχε ένα όμορφο μακρύ πρόσωπο με μεγάλα μάτια και χρυσαφένια μαλλιά που τα κάλυπτε με μια εσάρπα. Θεωρούσα ότι πήγαινε χαμένη ως μοναχή. Ο Άλφρεντ, φυσικά, ήθελε να τη στείλει πίσω στο μοναστήρι, γι' αυτό κι εγώ την άφηνα να έρχεται παντού μαζί μου. Δε θα περνούσε το δικό του.

Περιμένα για να βεβαιωθώ ότι δε μας παρακολουθούσε κανείς. Όχι πως υπήρχαν και πολλές πιθανότητες, γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι δεν τολμούν να ξεμυτίσουν από το σπίτι τους μέσα στη νύχτα, με όλα τα φρικιαστικά πλάσματα να περιδιαβαίνουν αθόρυβα

τη γη. Η Χιλντ είχε γραπώσει το σταυρό της με τη χούφτα της, όμως εγώ ένιωθα άφοβα στο σκοτάδι. Από μικρό παιδί είχα εξοικειωθεί με τη σαγήνη της νύχτας. Ήμουν ένας σεαντουγκένγκα, ένας σκιοβάτης, ένα από τα μυστηριώδη πλάσματα του κόσμου των σκιών που προκαλούν τρόμο στους ανθρώπους.

Αφουγκραζόμουν επί πολλή ώρα, ώσπου βεβαιώθηκα ότι δεν υπήρχε κανείς πουθενά στη λοφοσειρά. Τότε τράβηξα το Κεντρί της Σφήκας, το κοντό σπαθί μου, έκοψα από το έδαφος ένα τετράγωνο χορταριού με τις ρίζες του και το ακούμπησα λίγο πιο πέρα. Μετά άρχισα να σκάβω στο έδαφος και να μαζεύω το χώμα πάνω στο μανδύα μου. Η λεπίδα χτυπούσε συνέχεια στον ασβεστόλιθο και στον πυρόλιθο του υπεδάφους και ήξερα ότι έτσι θα στόμωνε, αλλά συνέχισα να σκάβω ώσπου είχα κάνει μια τρύπα αρκετά μεγάλη για να θαφτεί ένα παιδί. Εκεί μέσα στη γη χώσαμε τα δύο σακιά. Τα σακιά αυτά ήταν ο θησαυρός μου, το ασήμι και το χρυσάφι μου, η περιουσία μου, και δεν ήθελα να με βαραίνει. Είχα στην κατοχή μου πέντε χάιντζ, δύο σπαθιά, έναν αλυσόπλεκτο θώρακα, μιαν ασπίδα, ένα κράνος, ένα άλογο και μιαν αδύνατη μοναχή, αλλά άντρες για να προστατεύουν το θησαυρό μου δεν είχα, γι' αυτό και αναγκάζομουν να τον κρύψω. Κράτησα μόνο λίγα ασημένια νομίσματα, και τα υπόλοιπα τα εμπιστεύτηκα στη φύλαξη του εδάφους: καλύψαμε τα σακιά με το χώμα, το πατήσαμε καλά και ξαναβάλαμε από πάνω το στρώμα του χορταριού με τις ρίζες του. Περίμενα μέχρι να βγει το φεγγάρι πάλι πίσω από ένα σύννεφο και εκτίμησα ότι είχαμε κάνει τόσο καλή δουλειά, που κανένας δεν υπήρχε περίπτωση να καταλάβει ότι το χορτάρι είχε πειραχτεί. Καταχώρισα το σημείο στη μνήμη μου χάρη στους ογκόλιθους που βρισκόνταν εκεί κοντά. Μια μέρα, όταν θα είχα τον τρόπο να προστατεύσω αυτόν το θησαυρό, θα επέστρεφα να τον πάρω πίσω. Η Χιλντ στεκόταν με το βλέμμα καρφωμένο στον τάφο του θησαυρού μου.

«Ο Άλφρεντ λέει ότι πρέπει να μείνεις εδώ», είπε.

«Ο Άλφρεντ να πάει να κρεμαστεί ανάποδα και να κατουρήσει μες στο λαρύγγι του μπας και πνιγεί και ψοφήσει ο μπάσταρδος!» Ούτως ή άλλως θα πέθαινε μάλλον σύντομα, γιατί ήταν ένας αρρω-

στιάρης. Ήταν μόλις είκοσι εννέα ετών, οχτώ χρόνια μεγαλύτερός μου, αλλά έμοιαζε περισσότερο με πενηντάρη και κανένας μας δε νομίζω να του έδινε παραπάνω από δύο-τρία χρόνια ζωής. Πού τον έχανε, πού τον έβρισκες, όλη την ώρα τον βλέπαμε να σφαδάζει διπλωμένος στα δυο από πόνους στην κοιλιά του είτε να ψήνεται στον πυρετό είτε να τρέχει προς το αφοδευτήριο.

Η Χιλντ έσκυψε και άγγιξε το χορτάρι κάτω από το οποίο ήταν θαμμένος ο θησαυρός. «Δηλαδή αυτό σημαίνει ότι θα επιστρέψουμε στο Ουέσεξ;» ρώτησε.

«Αυτό σημαίνει», της απάντησα, «ότι κανένας άντρας δεν ταξιδεύει σε εχθρικό έδαφος με το θησαυρό του παραμάσχαλα. Εδώ είναι πιο ασφαλής, και αν καταφέρουμε να επιβιώσουμε, θα έρθουμε να τον πάρουμε πίσω. Κι αν εγώ πεθάνω, θα έρθεις να τον πάρεις εσύ». Δεν είπε τίποτα. Το χώμα που είχε περισσέψει στο μανδύα μου το μεταφέραμε μαζί και το πετάξαμε στο ποτάμι.

Μόλις ξημέρωσε, καβαλικέψαμε τα άλογά μας και κατευθυνθήκαμε προς τα ανατολικά. Προορισμός μας ήταν το Λονδίνο, γιατί από το Λονδίνο αρχίζουν όλοι οι δρόμοι. Η μοίρα οδηγούσε τα βήματά μου. Βρισκόμασταν στο έτος 878, εγώ ήμουν είκοσι ενός ετών και πίστευα ότι μπορούσα να κατακτήσω όλο τον κόσμο με τα σπαθιά μου. Ήμουν ο Ούτρεντ του Μπέμπανμπεργκ, ο άντρας που είχε σκοτώσει τον Ούμπα Λόθμπροκσον σε μια μάχη δίπλα στη θάλασσα και είχε γκρεμίσει από τη σέλα του τον Σβείν του Λευκού Αλόγου στο Έθαντον. Εγώ ήμουν αυτός που είχε δώσει πίσω στον Άλφρεντ το βασίλειό του. Τον μισούσα τον Άλφρεντ, γι' αυτό και θα τον εγκατέλειπα. Ο δρόμος μου ήταν ο δρόμος του σπαθιού και με οδηγούσε πίσω στην πατρίδα μου. Θα επέστρεφα στο βορρά.

Το Ουέσεξ έχει απελευθερωθεί από τους Βίκινγκς. Ο Σάξονας πολεμιστής Ούτρεντ, που βοήθησε τον Άλφρεντ να κερδίσει τον πόλεμο, είναι απαγοητευμένος από τη γνωμοσύνη του βασιλιά και τη θρησκοληψία του. Φεύγει από το Ουέσεξ με προορισμό το βορρά, ζητώντας να εκδικηθεί το θάνατο του θετού πατέρα του και να σώσει την ετεροθαλή αδερφή του που έχει πέσει στα χέρια εισβολέων. Θα πρέπει να βρει τον παλιό εχθρό του, τον Κιάρταν, που έχει οχυρωθεί στο Ντάνολμ.

Στο βορρά επικρατεί χάος, αναρχία και φόβος. Ο μοναδικός σύμμαχος του Ούτρεντ είναι η Χιλντ, μια μοναχή που έχει αποπονηθεί η ιδιότητά της, ενώ όλες τις ελπίδες του τις εναποθέτει στο ξίφος του, χάρη στο οποίο έχει αποκτήσει τη φήμη δεινού πολεμιστή. Θα χρειαστεί επίσης τη βοήθεια και άλλων πολεμιστών προκειμένου να επιτεθεί στο Ντάνολμ, γι' αυτό και βρίσκει τον Γκούθρεντ, ένα Δανό άρχοντα του βορρά της Βρετανίας. Η σύγκρουση ανάμεσα στην ομάδα του Ούτρεντ και το στρατό των Δανών θα είναι αμείλικτη και ανελέητη, και θα σημαίνει μια νέα αρχή για τη Νορθουμβρία.

Το τρίτο μέρος της σειράς
«Σαξονικά Χρονικά».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ.: 07550

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η